

Arrest

nr. 242 991 van 26 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X – die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X –, en X, die eveneens verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeker dienden op 13 juni 2000, onder een valse naam, een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 8 januari 2001 ten aanzien van eerste en tweede verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Eerste en tweede verzoeker stelden tegen deze beslissingen een dringend beroep in.

1.3. Eerste en tweede verzoeker dienden, via een op 23 oktober 2003 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, op grond van het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam, na eerste te hebben geoordeeld dat een verder onderzoek noodzakelijk was, op 19 mei 2004 ten aanzien van eerste en tweede verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Eerste en tweede verzoeker stelden tegen deze beslissingen een beroep in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 24 oktober 2007 de beslissing om verzoekers te machtigen tot een verblijf van onbeperkte duur.

1.6. Bij arrest nr. 54 421 van 17 januari 2011 verwierp de Raad het beroep dat eerste en tweede verzoeker instelden tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 19 mei 2004.

1.7. Op 30 november 2011 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, na te hebben vastgesteld dat verzoekers gebruik maakten van een valse identiteit, ten aanzien van eerste en tweede verzoeker, op grond van het toenmalige artikel 13, § 2bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eerste en tweede Verzoeker stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.8. Eerste en tweede verzoeker dienden, via een op 3 februari 2015 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 juni 2015 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en ten aanzien van eerste en tweede verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 4 juni 2015 ter kennis werd gebracht, vormt de eerste bestreden beslissing.

De beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 4 juni 2015 ter kennis werden gebracht vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekers ook op voormelde datum werden betekend, vormen de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

1.10. Bij arrest nr. 225 487 van 2 september 2019 vernietigde de Raad de bevelen om het grondgebied te verlaten van 30 november 2011.

2. Over de rechtspleging

2.1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen werd op 30 juli 2015 ingediend door de ouders van A.A. Op 21 augustus 2019 is A.A. echter meerderjarig geworden, zodat haar ouders haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. A.A. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het

geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat de Raad, bij arrest nr. 225 487 van 2 september 2019, de beslissingen van 30 november 2011, waarbij het verblijf van verzoekers werd beëindigd en eerste en tweede verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, heeft vernietigd. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat verzoekers worden teruggeplaatst in hun vorige rechtstoestand en dat zij derhalve tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk zijn gemachtigd. De aan de Raad voorgelegde stukken laten daarnaast niet toe te oordelen dat de bij beslissing van 24 oktober 2007 toegekende verblijfsmachtiging ondertussen, om een andere reden zou zijn teloorgegaan. In het arrest nr. 225 487 van 2 september 2019 werd ook reeds aangegeven dat verzoekers aantoonde dat zij het Rijk nooit verlieten, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat zij zich niet langer op de toegestane verblijfsmachtiging zouden kunnen beroepen omdat zij gedurende een bepaalde periode niet in het land aanwezig waren. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers nog een actueel belang hebben bij de vernietiging van een beslissing waarbij een latere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers' raadvrouw toont niet aan dat deze vaststelling incorrect is. Zij legt ter terechtzitting daarenboven stukken neer waaruit blijkt dat verzoekers en de twee minderjarige kinderen opnieuw in het bezit werden gesteld van een verblijfstitel. Het staat dan ook niet ter discussie dat zij geen belang meer hebben bij de vernietiging van de beslissing van 4 juni 2015 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 tot afwijzing van verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissingen van 4 juni 2015 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekers voeren, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 7, 9bis, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*".

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voeren eerste en tweede verzoeker, onder meer, aan dat nooit een formele beslissing werd genomen om het verblijf waartoe hun kinderen werden gemachtigd te beëindigen, zodat

verweerder geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen dat ook betrekking heeft op de kinderen.

Verweerder werpt, in zijn nota met opmerkingen, op dat de kinderen van eerste en tweede verzoeker op 30 november 2011 allemaal minderjarig waren en zij dus de administratieve situatie van hun ouders volgden. Hij stelt dat dus niet kan worden voorgehouden dat deze kinderen nog tot een verblijf in het Rijk waren gerechtigd, daar het verblijf van de ouders werd beëindigd op 30 november 2011.

De Raad kan slechts herhalen dat, aangezien de beslissingen van 30 november 2011 waarbij het verblijf van verzoekers werd beëindigd en waarbij eerste en tweede verzoeker het bevel kregen om het grondgebied te verlaten werden vernietigd, niet kan worden geconcludeerd dat eerste en tweede verzoeker – en bijgevolg ook hun kinderen – niet langer waren gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat verweerder slechts toe een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van *“de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen”*.

Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

De vaststelling dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 juni 2016 dienen te worden vernietigd impliceert dat de hieraan gekoppelde beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod evenmin rechtsgeldig werden genomen. Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod immers slechts worden genomen indien er tevens een beslissing tot verwijdering is waarmee deze gepaard kan gaan.

Aangezien een onderdeel van de aangevoerd middelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in deze middelen aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover zij zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De vier beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juni 2015, waarbij de verzoekende partijen wordt bevolen om het grondgebied te verlaten en waarbij hen een inreisverbod wordt opgelegd, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK